

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
 Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
 Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 -ISSN-L 2734 - 6889

ECOURI VII DINSPRE ȘCOALA DE ODINIOARĂ¹

Prof. Dr. Gruia COJOCARU

Către sfârșitul anilor '80, Tudor Ariton urma cursurile profilului de filologie-istorie, într-un liceu moldav oarecare. Clasa de elevi, plină de fete, era pe gustul său. Ajunsesse aici mai târziu, abia în semestrul III, după o escală neizbutită la un liceu galonat pe zona de matematici, unde nu excela. La noul liceu devenise dintru început ținta privirilor iscoditoare ale „gazelor”. Chiar în prima zi, o blondă ispititoare, cum avea să descopere mai târziu, îi lăsă un bilețel de bun venit. Încercă s-o identifice în zilele următoare, fără succes, așa că nu-și mai bătu capul inutil.

Apoi lucrurile au căzut în albia firescului, cu rutina zilnică de vită de povară spre ținte nu tocmai precise. Viața de licean aluneca banal, fără o miză care să-i cotopească măruntaiele. Lui Tudor nu-i fusese dat să-i cadă la așternut Munca organizată metodic, chiar dacă în jurul lui competiția pentru olimpiadele de istorie ori de limba și literatura română zămislea coroane de flăcări, invidie, încrâncenare, furtuni de lacrimi și de bucurie. Mustea în mediocritate, abia trecea clasa, însă citea mult – Balzac, Hugo, Sienkiewicz, Șolohov, Tolstoi, Dostoievski îi deveniseră prieteni, nu singurii. La sfârșitul clasei a X-a venea însă un examen esențial – treapta a II-a de liceu – iar profesorii îl vedeau pe Tudor ieșit din autostrada educației, pe care ajunsese fără niciun ambuteiaj în primăvara lui '87. Șocul a fost când s-au afișat rezultatele, iar Tudor a prins podiumul, la câteva sutimi de locul II, adjucecat de o elevă venită de la un liceu de renume, în vreme locul I, cum era firesc, fusese confiscat de cel mai bun produs al liceului – Zaina Zorici.

Atunci i-a crescut cota, deși învăța mai puțin decât înainte. Citea vârtos, era unul din palierele unde-a rămas consecvent. Descoperise între timp deliciile vinului, aureolat plenar de voluptatea feminină, la care avea acces în camera cu intrare separată din casa unei văduve blajine, care nu-l deranja niciodată. Trăia devorator, fără teamă, fără inhibiții, la capăt de istorie parcă. Revoluția încă nu sosise, dictatura contorsiona destine, resimțea sufocarea obtuză a Sistemului, însă nopțile când alerga flămând pe pajiștea văilor din trupul amazoanelor îi confereau toată libertatea de care avea nevoie. Când Nicolae

¹ Gruia COJOCARU, 22 februarie 2023, Lișna, Botoșani (secvență dintr-un roman nenăscut)

Ceașescu a venit în furnicarul orașului, pe la finalul anilor '80, diriginta clasei i-a cerut să ducă portretul Tovarășului la mărețea întâlnire. A refuzat, fără nicio justificare.

– De ce nu-l duci, Tudor, ești bolnav?

Diriginta voia să-i ofere un colac de salvare, știind că un potențial informator dintre elevi putea oricând să-i facă de petrecanie. Tudor știa povestea – era lipit adesea de undele radioului, când emitea „Vocea Americii” și „Europa Liberă” –, însă ura organic orice formă de zăbală. Cu vreo doi ani în urmă, un ofițer de securitate i-a cerut date despre colegii săi de la internatul liceului. Voia să știe ce vorbesc despre regim, despre Tovarăș, despre Sistem. L-a refuzat în zeflema, fără să cântărească greutatea momentului, însă ofițerul, un individ rotofei și jovial, locotenent-colonel după cum aflase de la colegii mai mari, l-a lăsat în pace fără să-l șicaneze.

– Nu, nu sunt bolnav, a răspuns Tudor furios. Pur și simplu nu vreau să-l duc! Trebuie să încetăm această mascaradă! concluzionă el, după care, în ziua cu pricina, de la o berărie din apropiere privea amuzat coloana oficială așteptată de mii de chipuri fericite.

A ieșit un pic de scandal, i-au fost contactați părinții, a venit mama sa, însă s-a rezolvat fără vâlvă, grație discreției și diplomației dirigintei, profesoară de limba rusă. Cota lui Tudor a sporit și atunci, nu doar printre elevi, ci și printre profesori – era un rebel, vârsta și fizicul îl ajutau. Părea mai copt decât cei de vârsta lui, făcuse un an și ceva de lupte greco-romane la un club din oraș, era destul de bun, însă obiectivul nu era triumful în competiția sportivă, ci nevoia de a obține mai ușor favorurile prezențelor feminine din areal. Voia să absoarbă rafinat experiență în arta seducției, n-avea ce-nvăța de la fetele de vârsta lui, iar pe cele mai fragede, deși-i făceau ochi dulci și-i trimiteau bilețele amoroase – de la o țigăncușă zglobie, prospătură dintr-a IX-a, primisese, prin interpuși, un pachet de Kent și o floare de colț – le ignora elegant. Nu le sosise vremea, din punctul lui de vedere erau cireșe ce nu dăduseră în pârg. I s-ar fi strepezit dinții în carnea lor. Damele cu până la un deceniu sau chiar mai mult peste vârsta lui dădeau consistență ardenței. Nu erau niște eșuate, care-au pus mâna pe niscaiva carne fragedă, sau poate că îl descoperiseră accidental în răspântii ale destinului și le oferea răgazul necesar pentru a-și face ordine în viață. Nu știa. Își punea întrebări, dar erau un cadou de la Viață pe care-l prețuia onest, recunoscător, niciodată cu aroganță. Era suficient de conservator încât să-și amintească de bunicul său preferat, dinspre mamă, care l-a povățuit să nu caute la dinți calul de dar... Mă rog, cât își mai amintea Tudor de bunicul în acele momente.

Sigur e – am aflat chiar dintr-o sursă de toată încrederea – că nu-i păsa decât de clipa suspendată rotund în voluptate. Era, totuși, selectiv – făcea chimie întregă doar cu cele care-au trecut prin bibliotecă, fără să se oprească la prefața unui volum pentru a elabora un suport de curs, cum i-a mărturisit mai târziu – topită în templul kamasutrei – o profesoară de română, care-n postludiul întâlnirii îl invoca pe Dostoievski, fără să-l citească pe titanul rus.

Tudor iubea viața cu ferocitate. Fiecare zi, mistuită de parc-ar fi lins ultima picătură de sevă. După o noapte de beție și amor, venea la liceu și stătea în penultima bancă, la perete. Zaina, lângă el, aștepta protector.

– A fost o noapte de descătușare, îi spunea Tudor, tainic, privindu-i ochii umezi, adânci. Nu-i zicea mai mult, știa că suferă. Îl iubea, simțea asta. O putea obține, ușor chiar, însă o respecta prea mult pentru a-i perturba traiectoria.

Zaina provenea dintr-o familie numeroasă de țărani. Școala era unica ei șansă pentru o viață eliberată de foame. Tudor știa și aprecia determinarea fetei. Premiile de la olimpiada națională erau o carte de vizită, care adunau admirația și invidia în proporții egale. Tudor eliminase invidia, nu și încântarea că era coleg de bancă cu cea mai bună elevă din an. În acel liceu, băieții, cantitate neglijabilă sub raport numeric, erau de regulă foarte slabi la carte. Copleșiți de grația și farmecul gazelilor, bruma de rațiune li se evaporă subit sub vraja de venin serafic, scursă abundent în sipetul sângelui. Se trezeau târziu, adesea după terminarea liceului, cel mai probabil sub ciocanul armatei sau, mai sigur, sub papucul vreunei dudu, care le fixa chirurgical lesa pe grumaz.

O privea onest, ca prieten, fără conotații lascive. Un capriciu satisfăcut ar fi distrus-o atunci. Era necoaptă pentru seva iubirii, s-ar fi pierdut, cum se rataseră două colege – de altfel mult mai bune la învățătură decât el – care fuseseră exmatriculate când talia le-a dat de gol faptul că rămaseră grele. Spiritul vânătoresc al lui Tudor nu putea fi măgulit dac-ar fi avut-o, dimpotrivă, s-ar fi detestat. În plus, nefiind „pe uscat”, nu era o pradă din zona lui de interes.

Îi rezolva mai mereu temele – pe care nu și le-a mai efectuat din gimnaziu –, îl ajuta la testele diverselor materii studiate la clasă. Era o povară dulce pentru ea. Tudor avea o influență năprasnică asupra Zainei. De unde venea? Firește că din iubire. Era marea ei dragoste din adolescență, care i-a transformat definitiv destinul, benefic poate. Contorsiunea s-a petrecut imediat după Revoluția din 1989, în '90, când, după afișarea rezultatelor de la bacalaureat, a convins-o să renunțe la visul de a deveni profesor de istorie pentru studiul altui domeniu universitar, care avea s-o proiecteze adânc în cariera de magistrat.

– Să fii un amărât de profesor, cu trei lei în buzunar, asta vrei? N-ai stat destul în sărăcie, vrei să inhalezi o viață parfumul coatelor lustruite steril la catedră?! a întrebat-o brutal, fără ocolișuri.

– Da', dar n-am încredere că voi face față într-un proces, tu știi că mă pierd cu firea! obiectă Zaina tremurător, debusolată de asaltul straniu.

– Ai mai multă putere decât crezi, spiritul tău țărănesc va împărți dreptatea așezat, fără emoție și părtinire!

– Da, dar cum așa, peste noapte să mă răzgândesc?!? Patru ani de muncă pentru a urma Istoria, iar acum... cum să fac, ce le zic alor mei, dar Doamnei de Istorie?...

– N-ai pierdut nimic, Zaina, examenul e tot la istorie și, în plus, ai gramatica limbii române, unde ești egala profesoarei. Cât despre părinții tăi – orice drum ai alege, vor fi fericiți! Doamna de Istorie – simți că i-ai înșela așteptările? Fals! Știu cât ține la tine, dar urmând Dreptul va saluta perspicacitatea deciziei!

Tudor era sigur că-i topise teama, îndoiala, incapacitatea de a se elibera. Izvorul începuse să-și croiască altă albie, într-o zonă fertilă, avidă de apă nouă, vie, neperversită de jocul relațiilor degrabă umblătoare pe scară nepotismului în ascensiune.

Misiunea lui tocmai se încheiase. Se ridică. Petrecuseră mai bine de un ceas în sala de meditații de la căminul de fete.

– Parcă n-am fi putut găsi un loc mai de Doamne-ajută! observă el iritat de lipsa de orientare, deși nu-i deranjase nimeni.

Zaina nu răspunse, cuvintele-i pieriseră când Tudor îi sărută mâna. O cuprinse apoi de mijloc și o îmbrățișă năvalnic. Preț de o clipă, steluțe electrice fuzionară în sânge atât de intens, încât nu-și mai amintiră dacă și-au stins înlănțuirea într-un sărut.

– Ne vedem! zise el întorcându-se grăbit, amintindu-și precipitat că-l așteptau prietenii pentru următorul chef.